

Odpustenie...

Odpustenie... aké sladké slovo s činom toho najláskavejšieho kúta, od väčšiny ľudí. Viete odpúšťať? Áno? Ako tak nad tým uvažujem odpustenie je niečo čo chceme niekedy dosiahnuť, niečo čo chceme tak veľmi od určitej osoby ale tá odmieta tento „rozsudok“ vykonať. O odpustenie žiadame väčšinou keď niečo spravíme zle, v niečom neuspejeme a chceme to napraviť, keď sa pohádame, keď si ublížime a nezáleží na tom či psychicky, alebo fyzicky. Nie však vždy usmernenie prebehne ako očakávame, nie však vždy nám ten človek odpustí. Je treba vážiť si to že máte vzťah s niekým taký aký máte, a to že si ho pokazíte sa už nemusí napraviť, môže, ale nemusí to ísť ľahko.

Mama, táto osoba ktorá ak jej zdravie dopraje, žije s Vami od narodenia až po takú dlhú dobu ako potrebujete. Už ste žiadali o odpustenie Vašej mami? Je zaujímavé, ako dokáže mama odpustiť a pritom to nerobí raz, ani dvakrát ani trikrát. Ale viac, oveľa viac. Ešte sa dokáže na Vás usmiať, pohladiť Vás nežne po vlasoch a povedať: „To je v poriadku, netráp sa tým.“ Úžasné však? A toto naozaj nerobí raz v živote, ale, ako aj ona odpustí Vám, ona tiež žiadala o odpustenie, niektoré matky viac, niektoré menej. Ide taktiež o charakter Vašej matky či odpustí alebo nie. Ale aj tak, nie je to úžasné že to takto dokážu niektoré matky zvládnuť? Že sú také, čisté a dokážu pri Vás stáť ako anjeli?

A čo otec? Otec by mal byť obraz hlavne synov. Sila, pracovitosť, uvažovanie v potrebných situáciách, otcovia chcú mať synov čo najlepších ako to len zvládnu. Aj otcovia vedia odpúšťať, synov poriadne objímu a povedia: „Syn môj toto je len tvoje detstvo, až sa podrobíš ozajstnej skúške vo svete, tam to bude ťažšie.“ U dcér to prebehne približne rovnako, akurát si otec chráni svoje dcéry viac ako synov, dcéry si snaží ochraňovať lebo sa o nich bojí u synov je to to isté, ale tých učí nech vedia si poradiť. Tak to už je, dcéra po matke, syn po otcovi.

A ako asi odpúšťajú kamaráti? A ostatní? Rodičov sme si už „definovali“ ale čo takto napríklad, pohádáte sa s niekým či už kamarátom, bratom, sestrou, učiteľkou, učiteľom a tak ďalej. Odpúšťanie od týchto ľudí je samozrejme priateľské, možno aj krajšie ako priateľské, serióznejšie a milé, ako to myslím? Myslím to tak že tieto odpustenia sú také asi najmenej časté, chýb robíme viacej pred rodičmi ako pred kamarátmi a rodičia odpúšťajú častejšie, existujú pravda aj výnimky.

A kvôli čomu sú tu vlastne kamaráti? Prečo bolo stvorené niečo ako kamarátstvo? Vzťahy nie sú o tom že si odpustíme, sú o tom že sa máme hlavne radi, a ak sa medzi nami niečo stane vieme si odpustiť.

Odpustenia ako príbehy? Väčšinou sa stane že v nejakom príbehu dochádza k odpusteniu, teraz si predstavíme odpustenie na jeden príbeh.

Keď raz prišiel syn na miesto kde jeho matka pracovala tak bola šťastná, lebo videla svojho syna po 3 rokoch a tak si povedala že nebude vychádzať, počká kým syn dôjde ku nej. Videla syna ako vošiel do reštaurácie. A keď s nej vyšiel po pol hodine už už, sa syn približoval ku dverám jej práce, ale objavili dvaja vysokí chlapi ktorí ho zobrali so sebou. Matke išiel mráz po chrbte keď videla čo sa stalo, povedala si „Ale veď, hádam to sa týka jeho práce a boli to jeho kolegovia.“

Prešlo 10 rokov a syna nikde, matka ležala v posteli a bola veľmi chorá, nemala peniaze aby si lieky a operáciu zaplatila a jej syn bol preč. Sama nevedela poriadne kde je, čo s ním je a čo robí, matka uvažovala nad vecami a nad časom ktorý mohla stráviť so synom keď bol ešte malý...

V tom sa otvorili dvere, a do domu vošiel matkin syn, bol v peknom obleku a vyzeral ako z dobrou prácou, ale nebol vôbec šťastný. Prišiel ku matkinej posteli padol na kolena vedľa nej a začal plakať lebo si myslel že jeho mama je mŕtva, zatiaľ čo ona spala, syn si spravil kávu prezliekol sa a sadol si do kresla a celú noc sa díval von oknom, a na matku až napokon zaspal.

Keď sa zobudil bol pekne v perinke a mama ho akurát volala, všetko ako keby to bol len sen, zase bol malý, prišiel do kuchyne a na stole ho čakala krupicová kaša, takú akú miluje. „Snívam?“ Opýtal sa. „Myslíš?“ Odpovedala mu matka a sadla si vedľa neho. „Vieš mami, prepáč...“ Ani nedopovedal a matka odpovedala „To je v poriadku, dávaj si pozor na to čo sa deje, aj ja mám starosti o teba, teraz papaj, potom si pozrieme rozprávku.“

Tento krátky príbeh ovplyvňuje naše rozhodnutia, teda rozhodnutie matky, a odpovedanie situácie, teda žiaľ syna, musíme si zapamätať to že všetci hrajú nejakú rolu v našom živote.

Včerašok je minulosť, zajtrašok je záhada a dnešok je dar...